

Историята на Симон

Казвам се Симон и съм от Австрия. Като много свободомислещи европейците, от малка бях наясно, че богатството на Европа се дължи отчасти на експлоатацията на развиващите се страни. Като визуален артист винаги са ми били интересни социалните структури и ценностните системи, както и да поставянето под въпрос и да обмислянето на алтернативни начини на живот. За мен неравенството в света е нелогично. Повечето хора приемат социалните различия, понеже те са от страната на богатите.

Открих, че ми е трудно да се справям с европейския свят на постоянна консумация и от 2005 г. насам живея в село в Гватемала, отчасти защото исках да опозная другата страна на монетата. Най-интересното за коренното население на Гватемала е тяхната съпричастност. Преценяват човека със сърцето си, не по банковата му сметка. Не съм фен на нашия нов бог "капитализма". Наясно съм, че в този свят не може да се избяга от него, но поне в Гватемала е по-малко почитан и тук се спазват други ценности.

Животът на бяла жена от Запада в Гватемала има също много недостатъци. Въпреки, че участвам активно в местната общност, приятел съм с много от местните жители, организирам семинари в училище (често безплатни), помагам за местния фестивал и в продължение на години интензивно изучавах календара на майте, аз винаги ще си остана "Gringa", чужденец, аутсайдер.

Фактът, че съм неомъжена, без деца, независима жена, която не принадлежи към нито една църква също не е лесен за приемане от много хора тук.

Местните мъже са доста неспособни да живеят сами, защото не могат да готвят или перат, да не говорим да чистят. Независимо от това, успяват да убедят жените си, че не могат без тях и една жена е загубена без съпруг и много жени са убедени в това - не само в Гватемала.

Моят приятел, германец, отглежда кафе в същото село и се радва на добра репутация, помогнал е на мнозина през гражданската война. Като приятелка на уважавам мъж аз имам легимност в селото.

Все още крия факта, че се разделихме преди няколко месеца, защото искам да избегна живота на сама жена в селото. Бившото ми гадже в момента пребивава в Германия и това ми дава възможност да поддържам илюзията.

Друго усложнение е нелегалния ми статут в Гватемала. Ако някой провери паспорта ми, имам туристическа виза за 3 месеца, но живея тук в продължение на години, имам собствен бизнес и дори плащам данъци. Фактът, че аз съм тук, без пребиваване и разрешително за работа е по-добре да не излиза наяве. Много е вероятно да бъда депортирана. Така че аз подновявам визата

си на всеки три месеца и все още съм официално турист. Разрешение за пребиваване може да бъде организирано с малко време и с разумна сума пари, и затова е много по-лесно да се получи, отколкото в повечето страни в света.

Защо все още нямам разрешително за постоянно пребиваване след всички тези години?

За успокоение на майка ми. Ако в Австрия се водех живееща в чужбина, нямаше да имам социално осигуровки и нямаше да мога да се възползвам от австрийската система на здравеопазване. Така че майка ми ме регистрира като домашна помощничка и плащам всеки месец социални осигуровки. Една прилична сума, с която тук мога да направя доста добро.

Винаги чувам гласа на майка ми: ". Но в същото време, плащаш твоята пенсия". Стига да вярвах в пенсията ...

Много обичам майка ми, не искам да я тревожа напразно и все още играя тази игра. Фактът, че живея в Гватемала, страна, в която процентът на разкрити убийства е по-нисък от 3% , където има толкова убийства на жени, че хората говорят за "убийство на жени", донякъде тревожи майка ми. Все пак тя ме посещава достатъчно често, за да знае, че статистиката се отнася основно до столицата Гватемала и че в провинцията е доста по-спокойно. Въпреки това, тя си мисли, че ако нещо се случи, най-малко имам право на лечение в австрийска болница. Самата аз вярвам повече в лечебната сила на местните шамани, в природната медицина и в самолечението, а ако имам нужда от оперативно лечение, знам точно къде трябва да отида в тази страна.

По-лесно ми е да се справя с трудностите тук, отколкото с тези на живота в Европа. Харесва ми степента на социална интелигентност тук в Гватемала, уважението и поведението в общността и стандартите, чрез които хората се оценяват. Социалното сближаване е много важно, защото с помощта на членовете на семейството и приятелите, трудните моменти могат да бъдат сравнително успешно преодоляни. Общата форма за поздрав на езика на майте е: "Аз съм друг като теб." Това подчертава мисълта, че всичко е едно, следователно, егоизмът е нелогична концепция. Този начин на живот ми подхожда повече и се чувствам по-удобно в тази среда, отколкото в Европа, където често оставяме сърцето на страна и развиваме само ума.

Може би повече европейци, пътуващи в чужбина, трябва да поставят под въпрос европейската ценностна система.